

ROZSUDEK SOUDU (čtvrtého senátu)

8. března 2007^{*}

Ve věci T-339/04,

France Télécom SA, dříve Wanadoo SA, se sídlem v Paříži (Francie), zastoupená
H. Calvetem a M.-C. Rameau, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené Ě. Gippinim Fournierem a O. Beynet,
jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je zrušení rozhodnutí Komise K(2004) 1929 ze dne 18. května 2004 ve věci COMP/C-1/38.916, ukládajícího společnosti France Télécom SA, jakož i všem podnikům jí přímo nebo nepřímo ovládaným, včetně společnosti Wanadoo SA a všech podniků, které Wanadoo SA přímo nebo nepřímo ovládá, podříditi se

^{*} Jednací jazyk: francouzština.

kontrole podle čl. 20 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205),

SOD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (čtvrtý senát),

ve složení H. Legal, předseda, I. Wyszniowska-Białecka a E. Moavero Milanesi, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: K. Pocheć, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. června 2006,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

- ¹ Článek 11 (nazvaný „Spolupráce mezi Komisí a orgány pro hospodářskou soutěž členských států“) nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) stanoví ve svých odstavcích 1 a 6:

„Komise a orgány pro hospodářskou soutěž členských států uplatňují pravidla hospodářské soutěže Společenství v úzké spolupráci.

[...]

Zahájením řízení ze strany Komise za účelem přijetí rozhodnutí podle kapitoly III ztrácejí orgány pro hospodářskou soutěž členských států příslušnost používat články 81 [ES] a 82 [ES]. Pokud orgán pro hospodářskou soutěž členského státu již v nějakém případě jedná, Komise zahájí řízení teprve po konzultaci s tímto vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž.“

- 2 Na základě článku 20 (nazvaného „Kontrolní pravomoci Komise“) nařízení č. 1/2003:

„1. Za účelem plnění povinností svěřených jí tímto nařízením může Komise provádět veškeré nezbytné kontroly podniků a sdružení podniků.

2. Úředníci a ostatní doprovázející osoby zmocněné Komisí ke kontrole jsou oprávněni:

- a) vstupovat do všech prostorů, na pozemky a do dopravních prostředků podniků a sdružení podniků;

- b) kontrolovat účetní knihy a ostatní obchodní záznamy, bez ohledu na to, v jaké formě jsou uloženy;
- c) kopírovat nebo získávat v jakékoli formě kopie nebo výpisy z těchto knih nebo záznamů;
- d) pečeti kterékoli podnikatelské prostory a účetní knihy nebo záznamy po dobu a v rozsahu, které jsou nezbytné pro kontrolu;
- e) žádat každého zástupce nebo zaměstnance podniku nebo sdružení podniků o vysvětlení skutečností nebo dokumentů týkajících se předmětu a účelu kontroly a zaznamenávat odpovědi.

3. Úředníci a ostatní doprovázející osoby zmocněné Komisí ke kontrole vykonávají své pravomoci po předložení písemného zmocnění, v němž je uveden předmět a účel kontroly a sankce podle článku 23 pro případ, že požadované účetní knihy nebo jiné záznamy týkající se podnikání jsou předloženy neúplné, nebo že odpovědi na otázky podle odstavce 2 tohoto článku jsou nesprávné nebo zavádějící. Komise musí včas před uskutečněním kontroly zaslat oznámení o kontrole orgánu pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má provést.

4. Podniky a sdružení podniků se musí podřídit kontrolám nařízeným na základě rozhodnutí Komise. Rozhodnutí musí stanovit předmět a účel kontroly, stanovit datum, kdy má začít, a uvést sankce podle článků 23 a 24 a právo na přezkoumání

rozhodnutí Soudním dvorem. Komise přijímá taková rozhodnutí po konzultaci s orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má kontrola provést.

5. Úředníci a osoby zmocněné nebo jmenované orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má kontrola provést, na žádost tohoto orgánu nebo Komise aktivně pomáhají úředníkům a ostatním doprovázejícím osobám zmocněným Komisí. Za tímto účelem jsou vybaveni pravomocemi uvedenými v odstavci 2.

6. Pokud úředníci a ostatní doprovázející osoby zmocněné Komisí zjistí, že podnik odmítá kontrolu nařízenou podle tohoto článku, poskytne jim dotyčný členský stát nezbytnou pomoc a podle potřeby požádá o pomoc policii nebo rovnocenný donucovací orgán, aby jim umožnil kontrolu provést.

7. Pokud pomoc podle odstavce 6 vyžaduje podle vnitrostátních předpisů povolení soudu, musí být o takové povolení zažádáno. O takové povolení lze žádat také jako o předběžné opatření.

8. Pokud je podána žádost o povolení podle odstavce 7, vnitrostátní soud přezkoumá, zda je rozhodnutí Komise pravé a zda navrhaná donucovací opatření nejsou svévolná ani nepřiměřená vzhledem k předmětu kontroly. Při přezkoumávání přiměřenosti donucovacích opatření může vnitrostátní soud požádat Komisi, přímo nebo prostřednictvím orgánu pro hospodářskou soutěž členského státu, o podrobné vysvětlení zejména důvodů, na základě kterých má Komise podezření, že došlo

k jednání v rozporu s články 81 [ES] a 82 [ES], dále závažnosti takového předpokládaného protiprávního jednání a způsobu zapojení dotyčného podniku. Vnitrostátní soud však nesmí zpochybnit nezbytnost kontroly ani požadovat informace ze spisu Komise. Zákonnost rozhodnutí Komise může přezkoumat pouze Soudní dvůr.“

- 3 Článek 22 (nazvaný „Šetření orgánů pro hospodářskou soutěž členských států“) nařízení č. 1/2003 stanoví ve svém druhém odstavci:

„Na žádost Komise provedou orgány pro hospodářskou soutěž členských států kontroly, které Komise považuje za nezbytné podle čl. 20 odst. 1, nebo které nařídila rozhodnutím podle čl. 20 odst. 4. Úředníci orgánů pro hospodářskou soutěž členských států odpovědní za provádění těchto kontrol a jimi zmocněné nebo jmenované osoby vykonávají své pravomoci v souladu s vnitrostátními právními předpisy.

Pokud o to požádá Komise nebo orgán pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má kontrola provést, mohou úředníkům dotyčného orgánu pomáhat úředníci a ostatní doprovázející osoby zmocněné Komisí.“

Skutkový základ sporu

- 4 V rozhodnutí ze dne 16. července 2003 v řízení podle článku 82 [ES] (COMP/38.233 – Wanadoo Interactive) (dále jen „rozhodnutí ze dne 16. července 2003“) Komise shledala, že mezi březnem 2001 a říjnem 2002 Wanadoo Interactive, tehdy 99,9% dceřiná společnost společnosti Wanadoo SA, která je dceřinou společností

společnosti France Télécom SA, jejíž účast na kapitálu Wanadoo se v období dotčeném tímto rozhodnutím pohybovala mezi 70 a 72,2 %, zneužila své dominantní postavení na trhu služeb přístupu k vysokorychlostnímu internetu pro bytové stanice (zákazníky z řad domácností) tím, že uplatňovala pro své služby eXtense a Wanadoo ADSL predátorské ceny, a uložila společnosti Wanadoo Interactive pokutu 10,35 milionů eur.

5 V člancích 2 a 3 tohoto rozhodnutí uložila Komise společnosti Wanadoo Interactive rovněž povinnost:

- zdržet se v rámci svých služeb eXtense a Wanadoo ADSL každého chování, které by mohlo mít stejný či podobný cíl nebo účinek, jaké mělo protiprávní jednání;
- předávat Komisi na závěr každého finančního roku, a to až do roku 2006 včetně, účetní výkaz týkající se provozu jednotlivých služeb ADSL (Asymmetric Digital Subscriber Line, digitální účastnická linka), z kterého vyplývají účetní zisky, provozní náklady a náklady na získání zákazníků.

6 Dne 11. prosince 2003 povolilo francouzské ministerstvo hospodářství, financí a obchodu na základě příznivého stanoviska Autorité française de régulation des télécommunications pokles velkoobchodních tarifů France Télécom uplatňovaných na přístup k IP/ADSL a za provoz IP/ADSL, nazvané také „volba 5“. Několik poskytovatelů přístupu k internetu, mezi nimi Wanadoo, se rozhodlo promítnout tento pokles velkoobchodních tarifů do svých maloobchodních nabídek.

- 7 Dne 12. prosince 2003 oznámila Wanadoo, že s účinností od 6. ledna 2004 sníží poprvé své maloobchodní tarify za vysokorychlostní připojení, které se vztahují na paušální nabídky (nabídky neomezeného „eXtense 512k“, neomezeného „eXtense 512k Fidélité“, neomezeného „eXtense 1024k“ a neomezeného „eXtense 1024k Fidélité“) a to jak pro staré, tak i nové účastníky. Tarif u nabídky neomezeného „eXtense 128k“ zůstal nezměněn.
- 8 Dne 9. ledna 2004 zaslala Komise společnosti Wanadoo dopis, ve kterém jí připomněla ustanovení článku 2 rozhodnutí ze dne 16. července 2003 a vyzvala ji, aby uvedla, zda po přijetí tohoto rozhodnutí snížila své maloobchodní ceny za služby, na které se uvedené rozhodnutí vztahuje, nebo zda tak zamýšlí učinit. Komise upřesnila, že jí v případě kladné odpovědi zašle formální žádost o informace k podrobnostem ohledně těchto snížení cen. Dále Komise požadovala, aby byla informována ohledně skončení hospodářského roku společnosti Wanadoo a o okamžiku, ke kterému jí budou předány informace vyžadované článkem 3 rozhodnutí ze dne 16. července 2003. Komise zaslala svůj požadavek také elektronickou poštou ze dne 26. ledna 2004.
- 9 Dne 12. ledna 2004 předložily AOL France SNC a AOL Europe Services SARL (dále jen společně „AOL“) francouzskému Conseil de la concurrence (dále jen „Conseil de la concurrence“) na základě článku 82 ES a článku L 420-2 francouzského obchodního zákoníku stížnost na uplatňování predátorských cen společností Wanadoo u čtyř nových nabídek oznámených touto společností dne 12. prosince 2003. K této stížnosti byl připojen návrh na předběžná opatření směřující zejména k pozastavení uvádění těchto nabídek na trh, který byl podán na základě článku L 464-1 francouzského obchodního zákoníku.
- 10 Dne 29. ledna 2004 oznámila Wanadoo, že s účinností od 3. února 2004 zavádí nabídku neomezeného „eXtense 128k Fidélité“ a čtyři paušální nabídky (nebo také nabídky „à la carte“), a to „eXtense 128k/20h“, „eXtense 128k/20h Fidélité“, „eXtense 512k/5Go“ a „eXtense 512k/5Go Fidélité“.

- 11 Dopisem ze dne 30. ledna 2004 odpověděla Wanadoo na dopis Komise ze dne 9. ledna 2004, ve kterém uvedla, že v důsledku snížení velkoobchodních tarifů France Télécom ohlásila zavedení nových nabídek s účinností od 1. ledna nebo od 1. února 2004. Krom toho zaslala dne 15. března 2004 Komisi poštou účetní závěrku za hospodářský rok 2003 (uzavřenou ke dni 31. prosince 2003), která ještě nebyla schválena valnou hromadou akcionářů.
- 12 Dne 24. února 2004 AOL doplnila své podání u Conseil de la concurrence o nabídky, které společnost Wanadoo zavedla dne 3. února 2004, a připojila ke své stížnosti rovněž návrh na předběžná opatření směřující zejména k pozastavení jejich uvádění na trh.
- 13 Dne 11. května 2004 vydal Conseil de la concurrence své rozhodnutí č. 04-D-17 ohledně stížnosti a návrhu na předběžná opatření předložených AOL, ve kterém tento návrh zamítl a rozhodl o prošetření podání stížnosti (dále jen „rozhodnutí Conseil de la concurrence“).
- 14 Dne 18. května 2004 přijala Komise rozhodnutí K(2004) 1929 ve věci COMP/C-1/38.916, ukládající společnosti France Télécom SA, jakož i všem podnikům jí přímo nebo nepřímo ovládaným, včetně společnosti Wanadoo a všech podniků, které Wanadoo přímo nebo nepřímo ovládá, podřídit se kontrole podle čl. 20 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 (dále jen „napadené rozhodnutí“).
- 15 Toto rozhodnutí stanoví ve svém prvním a pátém až třináctém bodu odůvodnění:

„Komise [...] obdržela informace, ze kterých vyplývá, že společnost Wanadoo uplatňuje pro širokou veřejnost ve Francii tarify přístupu k internetu prostřednic-

tvím ADSL, z nichž některé nepokrývají proměnlivé náklady a další nedosahují celkových nákladů. Podle informací, které jsou k dispozici, spadají tyto tarify do plánu, z něhož vyplývá úmysl vyloučit soutěžitele. Obdržené informace navíc naznačují, že snížené hospodářské rozpětí mezi dotýčnými maloobchodními tarify a velkoobchodními nabídkami [...] (volba 5) společnosti France Télécom vytváří tarifní nůžkový efekt ve vztahu ke konkurenčním operátorům, kteří chtějí nabízet přístup k vysokorychlostnímu internetu pro bytové stanice na základě volby 5 France Télécom.

[...]

Podle informací, které má Komise k dispozici, prokazuje analýza provedená na základě předběžných údajů, že nejméně tři [z deseti nabídek uvedených výše v bodech 7 a 10, na které se vztahuje napadené rozhodnutí] (dvě nabídky ‚à la carte‘ na 128 kbit/s a nabídka ‚à la carte‘ na 512 kbit/s/24 měsíců) nepokrývají své proměnlivé náklady. Nejméně dvě další nabídky na 512 kbit/s (nabídka ‚à la carte‘ 12 měsíců a neomezená nabídka 24 měsíců) nepokrývají své celkové náklady.

Komise rovněž obdržela informace, ze kterých vyplývá, že dotčené nabídky spadají do strategie oddělení a vytlačení soutěžitelů.

Navíc podle informací, které má Komise k dispozici, je hospodářské rozpětí mezi novými maloobchodními tarify uplatňovanými společností Wanadoo a volbou 5 navzdory poklesu tarifů volby 5 zavedeného v lednu 2004 nedostatečné a zabraňuje konkurenčním operátorům, kteří opírají své nabídky o volbu 5, aby konkurovali společnosti Wanadoo za rovnocenných podmínek.

Ve svém rozhodnutí [...] ze dne 16. července 2003 dospěla Komise k závěru, že společnost Wanadoo má na francouzském trhu služeb přístupu k vysokorychlostnímu internetu pro bytové stanice dominantní postavení. Z informací, které má Komise k dispozici, vyplývá, že tento závěr je stále relevantní.

Nabídky společnosti Wanadoo, které nedosahují nákladů, a snížené rozpětí mezi těmito nabídkami a tarify volby 5 pravděpodobně omezily vstup francouzských soutěžitelů nebo soutěžitelů usazených v jiných členských státech na trh a ohrožily soutěžitele, kteří již na trhu působí. Podle dostupných informací se musela většina soutěžitelů společnosti Wanadoo novým nabídkám přizpůsobit a celý trh s ADSL ve Francii vykazuje v současnosti záporné hodnoty.

Typ výše popsaných jednání odpovídá uložení prodejních cen za nerovných podmínek. Kdyby byla prokázána jejich existence, představovala by taková jednání zneužití dominantního postavení a tím i porušení článku 82 [ES].

Aby mohla Komise posoudit všechny relevantní skutečnosti týkající se domnělých jednání a souvislostí domnělého zneužití, musí provést kontroly na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003.

Podle informací, které má Komise k dispozici, je velmi pravděpodobné, že všechny informace k výše uvedeným jednáním, zejména skutečnosti, které umožňují zjistit výši pokrytí nákladů a skutečnosti vztahující se ke strategii oddělení a vytlačení soutěžitelů, byly sděleny pouze některým zaměstnancům France Télécom nebo Wanadoo. Existující doklady k domnělým jednáním jsou velmi pravděpodobně omezeny na minimum a uschovány v místech a ve formě, která v případě šetření umožní jejich utajení, ukrytí nebo zničení.

K zajištění efektivnosti tohoto šetření je tedy podstatné, aby bylo provedeno bez předchozího informování podniků, kterým je uvedené [r]ozhodnutí určeno. Je proto namístě přijmout [r]ozhodnutí na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, ukládající podnikům podřídit se kontrole.“

16 Článek 1 napadeného rozhodnutí stanoví:

„France Télécom [...] a Wanadoo [...]:

mají povinnost podřídit se kontrole týkající se domnělého uložení prodejních cen za nerovných podmínek v rozporu s článkem 82 [ES] v oblasti přístupu k vysokorychlostnímu internetu pro bytové stanice, s úmyslem oddělení a vytlačení soutěžitelů. Kontrolu lze provádět ve všech prostorách podniků [...]

France Télécom [...] a Wanadoo [...] umožní úředníkům a ostatním doprovázejícím osobám zmocněným Komisí ke kontrole a úředníkům příslušného orgánu dotčeného členského státu, jakož i úředníkům jimi zmocněným nebo určeným, aby s nimi vstupovali do všech jejich prostorů, na pozemky a do dopravních prostředků v běžných úředních hodinách. Tyto podniky předloží účetní knihy a ostatní obchodní záznamy, bez ohledu na to, v jaké formě jsou uloženy, které si úředníci a ostatní osoby vyžádají, a umožní jim na místě tyto účetní knihy a ostatní obchodní záznamy zkontrolovat a učinit nebo získat v jakékoli formě kopie nebo výpisy z těchto knih nebo záznamů. Poskytnou okamžitě na místě jakékoli ústní vysvětlení ohledně skutečností nebo záznamů vztahujících se k předmětu a účelu kontroly, které si uvedení úředníci a ostatní osoby vyžádají, a dovolí všem svým zástupcům nebo zaměstnancům, aby taková vysvětlení poskytli. Umožní [uvedeným] úředníkům a ostatním osobám zaznamenávat tato vysvětlení v jakékoli formě.“

- 17 Napadené rozhodnutí upřesňuje konečně ve svém článku 2 datum zahájení kontroly. Na konci stanoví okolnosti, za kterých může Komise uložit podnikům, kterým je rozhodnutí určeno, pokuty a penále podle článků 23 a 24 nařízení č. 1/2003, a uvádí, že pokud podnik, kterému je rozhodnutí určeno, odmítne nařízenou kontrolu, poskytne dotčený členský stát podle čl. 20 odst. 6 nařízení č. 1/2003 úředníkům a ostatním doprovázejícím osobám zmocněným Komisí nezbytnou pomoc, aby jim umožnil kontrolu provést. Dále zmiňuje možnost podání žaloby proti tomuto rozhodnutí u Soudu a v příloze obsahuje některé výňatky z nařízení č. 1/2003.
- 18 Komise požádala na základě tohoto rozhodnutí podle čl. 20 odst. 5 nařízení č. 1/2003 francouzské orgány o poskytnutí pomoci. Francouzské ministerstvo hospodářství, financí a obchoduuložilo návrhem na zahájení šetření ze dne 25. května 2004 řediteli direction nationale des enquêtes de concurrence, de consommation et de répression des fraudes, aby přijal nezbytná opatření pro provedení šetření vymezeného Komisí v napadeném rozhodnutí. Za tímto účelem podalo toto ředitelství u juge des libertés et de la détention au tribunal de grande instance v Nanterre (dále jen „juge des libertés“) žádost o povolení provést nebo nechat provést kontrolu u France Télécom a Wanadoo, a poskytnout Komisi pomoc. K této žádosti bylo připojeno napadené rozhodnutí.
- 19 Usnesením ze dne 27. května 2004 udělil juge des libertés požadované povolení, jímž bylo zejména francouzským vyšetřovatelům, kterým byl svěřen výkon pravomocí, umožněno, aby postupovali podle článků L 450-4 a L 470-6 francouzského obchodního zákoníku.
- 20 Napadené rozhodnutí bylo oznámeno společnosti Wanadoo dne 2. června 2004 těsně před zahájením kontroly, která byla ukončena dne 4. června 2004.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 21 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 10. srpna 2004 společnost Wanadoo podala projednávanou žalobu.
- 22 Dne 1. září 2004 se Wanadoo sloučila se svou mateřskou společností France Télécom, která se stala právní nástupkyní žalobkyně.
- 23 Na základě zprávy soudce zpravodaje Soud (čtvrtý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení.
- 24 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Soudu byly vyslechnuty na veřejném jednání dne 8. června 2006.
- 25 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:
- zrušil napadené rozhodnutí;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 26 Komise navrhuje, aby Soud:
- zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- ²⁷ Na podporu své žaloby vznáší žalobkyně pět žalobních důvodů vycházejících z porušení článku 10 ES a nařízení č. 1/2003, z porušení povinnosti Komise posoudit s péčí a nestranností všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu, z nedostatečného odůvodnění, z porušení zásady proporcionality a ze zjevně nesprávného posouzení.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 10 ES a nařízení č. 1/2003

K první části týkající se porušení povinnosti loajální spolupráce s vnitrostátními soudy

— Argumenty účastnic řízení

- ²⁸ Žalobkyně uplatňuje, že podle judikatury ukládá článek 10 ES orgánům Společenství vzájemné povinnosti loajální spolupráce s členskými státy, zejména s vnitrostátními soudními orgány. Nařízení č. 1/2003 musí být podle této judikatury vykládáno.

- 29 Na základě této povinnosti loajální spolupráce musí Komise dbát na to, aby vnitrostátní orgán příslušný k přezkumu toho, že zamýšlená donucovací opatření nejsou ve vztahu k předmětu kontroly svévolná ani nepřiměřená, měl k dispozici všechny skutečnosti, které mu umožní provést přezkum. Podle rozsudku Soudního dvora ze dne 22. října 2002, *Roquette Frères* (C-94/00, Recueil, s. I-9011) tak Komise musí informovat příslušné vnitrostátní soudy o základních charakteristických rysech domnělého protiprávního jednání.
- 30 V projednávaném případě porušila Komise tuto povinnost loajální spolupráce v několika ohledech, což musí vést k neplatnosti napadeného rozhodnutí.
- 31 Komise zaprvé zatajila před *juge des libertés* rozhodnutí Conseil de la concurrence ze dne 11. května 2004, probíhající řízení před tímto orgánem a příkazy uložené v rozhodnutí ze dne 16. července 2003. Z tohoto důvodu proto loajálně neinformovala vnitrostátní soudní orgán o povaze a závažnosti domnělého protiprávního jednání.
- 32 Napadené rozhodnutí zadruhé neobsahovalo analýzu provedenou Conseil de la concurrence, která nebyla pro tvrzení Komise příznivá, jelikož stanovila, že existence domnělého protiprávního jednání je pochybná. Zejména zamítnutí návrhu na předběžná opatření nebylo odůvodněno nedostatkem naléhavosti, ale skutečností, že uplatňování dotčených tarifů neohrozilo soutěžitele žalobkyně.
- 33 Zatřetí Komise jednak odkázala na úmysl žalobkyně zatajit písemnosti, ačkoli neměla důvod se tak domnívat, a jednak neuvedla před *juge des libertés*, že nemusela provést kontrolu nebo využít pomoci vnitrostátních orgánů, aby se dozvěděla skutečnosti, na jejichž základě mohla přijmout rozhodnutí ze dne 16. července 2003.

- 34 Kdyby *juge des libertés* tyto skutečnosti znal, posoudil by svévolnou povahu nebo přiměřený charakter požadovaných donucovacích opatření jinak. Krom toho si nevyžádal od Komise doplňující informace, jelikož měl důvěru v její loajalitu.
- 35 Žalobkyně konečně tvrdí, že se podřídila kontrole pouze proto, že jí bylo oznámeno usnesení *juge des libertés*. V každém případě musí být legalita napadeného rozhodnutí posouzena pouze na základě skutkových a právních okolností, které existovaly v době jeho přijetí.
- 36 Komise v první řadě odpověděla, že argumentace žalobkyně není relevantní.
- 37 Jednak skutečnost, že nezmínila rozhodnutí *Conseil de la concurrence*, není rozhodující, jelikož žalobkyně souhlasila, že se rozhodnutí o kontrole, které je samo o sobě závazné, podřídí, aniž by Komise musela požádat vnitrostátní orgány o pomoc na základě čl. 20 odst. 6 nařízení č. 1/2003. Usnesení *juge des libertés* tedy zůstalo bez účinku. Navíc žalobkyně měla toto usnesení napadnout, pokud se domnívala, že *juge des libertés* nebyl při přijetí svého rozhodnutí dostatečně informován.
- 38 A jednak, i kdyby byl *juge des libertés* nedostatečně informován k tomu, aby mohl přezkoumat přiměřenost zamýšlených donucovacích opatření, nemělo to vliv na legalitu napadeného rozhodnutí. Mohl tedy požadovaná donucovací opatření totiž pouze odmítnout.

- 39 V druhé řadě se povinnosti loajální spolupráce plynoucí z článku 10 ES nemůže samostatně dovolávat jednotlivec za účelem zrušení aktu, ledaže tvrzeným porušením tohoto článku je porušeno další ustanovení práva Společenství. V tomto ohledu obecný odkaz na nařízení č. 1/2003 nepostačuje.
- 40 Zatřetí Komise uplatňuje, že každopádně poskytla *juge des libertés* všechny skutečnosti nezbytné k tomu, aby přezkoumal svévolnou povahu a přiměřený charakter požadovaných donucovacích opatření ve vztahu k předmětu kontroly. Zdůrazňuje, že vnitrostátní soud není příslušný k přezkumu nezbytnosti nebo opodstatněnosti nařízené kontroly, rozdělení úkolů v rámci evropské sítě orgánů pro hospodářskou soutěž nebo případných účinků uplatňování tarifů dotčeného podniku na uvedeném trhu.
- 41 Proto ani řízení před Conseil de la concurrence ani rozhodnutí tohoto orgánu nebyly nezbytné nebo užitečné k provedení přezkumu ze strany *juge des libertés*. Argumentace žalobkyně je proto v rozporu s čl. 20 odst. 8 nařízení č. 1/2003. Rozhodnutí ze dne 16. července 2003 je uvedeno v napadeném rozhodnutí a příslušelo vnitrostátnímu soudu, aby si, pokud to uznal za nezbytné, vyžádal od Komise doplňující informace.
- 42 Komise podpůrně dodává, že o rozhodnutí Conseil de la concurrence se opírá návrhové žádání, podle kterého existují dostatečné důvody k provedení kontroly, a že zamítnutí návrhu na předběžná opatření je nerozhodné, jelikož nesouvisí s meritem věci, nýbrž s nedostatkem naléhavosti.
- 43 Napadené rozhodnutí tak obsahuje veškerá vysvětlení, která jsou nezbytná a užitečná k tomu, aby umožnila vnitrostátnímu soudu provést přezkum, který mu přísluší: v souladu s judikaturou z něj podrobně vyplývá, že Komise má ve svém

spisu k dispozici závažné indicie, které mohou vyvolat podezření z porušení pravidel hospodářské soutěže, a obsahuje údaje o nezbytných charakteristických rysech domnělého protiprávního jednání, o tom, co je předmětem šetření, a o skutečnostech, které mají být ověřeny.

44 Začtvrté je argument týkající se neexistence úmyslu zatajení nerozhodný.

45 Komise dospěla k závěru, že touto první částí se žalobkyně pokouší dosáhnout výsledku, který se rovná zrušení usnesení *juge des libertés*, a že tedy musí být odmítnuta.

— Závěry Soudu

46 Úvodem je třeba zdůraznit, že v rozporu s tvrzením Komise vyplývá jasně z argumentace žalobkyně, že neuplatňuje porušení článku 10 ES, a tedy všeobecně zásady loajální spolupráce, ale že uplatňuje porušení tohoto článku ve spojení s porušením nařízení č. 1/2003.

47 V tomto ohledu Soud podotýká, že podrobnosti splnění povinnosti loajální spolupráce, která vyplývá z článku 10 ES, a kterou musí Komise dodržovat v rámci svých vztahů s členskými státy (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. února 1983, *Lucembursko v. Parlament*, 230/81, Recueil, s. 255, bod 37, a usnesení Soudního dvora ze dne 13. července 1990, *Zwartveld a další*, C-2/88 IMM, Recueil, s. I-3365, bod 17), byly, pokud se jedná o vztahy, které vznikají v rámci kontrol prováděných Komisí za účelem odhalení protiprávních jednání porušujících člán-

ky 81 ES a 82 ES, upřesněny v článku 20 nařízení č. 1/2003, který stanoví podmínky, na jejichž základě Komise, vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž a vnitrostátní soudní orgány musí spolupracovat v případě, kdy se Komise rozhodne provést kontrolu v rámci tohoto nařízení.

48 Článek 20 nařízení č. 1/2003 tak opravňuje Komisi, aby uskutečňovala kontroly prováděné buď po předložení písemného zmocnění podle odstavce 3 tohoto článku nebo na základě rozhodnutí, které ukládá podnikům povinnost podřídit se kontrolám, v souladu s odstavcem 4 uvedeného článku. Pokud Komise uskutečňuje kontrolu na základě čl. 20 odst. 3, má podle tohoto ustanovení povinnost zaslat včas před uskutečněním kontroly oznámení o kontrole orgánu pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má provést. Pokud Komise provádí kontrolu na základě odstavce 4, ukládá jí toto ustanovení povinnost přijímat rozhodnutí o nařízení kontroly po konzultaci s orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má kontrola provést.

49 Pokud podnik nařízenou kontrolu odmítá, je podle čl. 20 odst. 6 nařízení č. 1/2003 k provedení kontroly nezbytná pomoc vnitrostátních orgánů, a pokud tato pomoc vyžaduje povolení soudu, musí být o takové povolení v souladu s odstavcem 7 požádáno. Na základě odstavce 8 je tedy vnitrostátní soud pověřen přezkumem, zda je rozhodnutí Komise nařizující kontrolu pravé a zda nejsou navrhovaná donucovací opatření pro účely kontroly svévolná a nepřiměřená vzhledem k předmětu kontroly, přičemž však přezkum legality rozhodnutí Komise je vyhrazen soudům Společenství.

50 Z toho vyplývá, že článek 20 nařízení č. 1/2003 zejména jasně rozlišuje jednak mezi rozhodnutími přijatými Komisí na základě odstavce 4 tohoto článku a jednak žádostí o pomoc podanou soudnímu orgánu na základě odstavce 7 tohoto článku.

- 51 Zatímco k přezkumu legality rozhodnutí přijatého Komisí na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 jsou, jak vyplývá zejména z odstavce 8 na konci tohoto článku, příslušné pouze soudy Společenství, náleží naopak samotnému vnitrostátnímu soudu, ke kterému byla podána žádost o povolení donucovacích opatření na základě čl. 20 odst. 7 nařízení č. 1/2003, aby případně ve spolupráci se Soudním dvorem v rámci řízení o předběžné otázce a s výhradou případných vnitrostátních opravných prostředků určil, zda mu informace předané Komisí v rámci této žádosti umožňují provést přezkum, který mu ukládá čl. 20 odst. 8 nařízení č. 1/2003, a vyslovit se užitečně k žádosti, která mu byla předložena (viz v tomto smyslu, pokud jde o nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, první nařízení o použití článků [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), výše v bodě 29 uvedený rozsudek Roquette Frères, body 39, 67 a 68).
- 52 Vnitrostátní soudní orgán, ke kterému byla podána žádost podle článku 20 odst. 7 nařízení č. 1/2003, má podle odstavce 8 tohoto článku a podle judikatury (viz ohledně nařízení č. 17 výše v bodě 29 uvedený rozsudek Roquette Frères) možnost požádat Komisi o podrobné vysvětlení zejména důvodů, na základě kterých má Komise podezření, že došlo k jednání v rozporu s články 81 ES a 82 ES, závažnosti předpokládaného protiprávního jednání a povahy účasti dotyčného podniku. Přezkum Soudu, který by již z povahy věci mohl vést ke konstatování, že informace, které Komise poskytla tomuto orgánu, jsou nepostačující, by znamenal přezkum posouzení dostatečnosti těchto informací Soudem, které již provedl uvedený soudní orgán. Tento přezkum však nelze připustit, jelikož posouzení provedené vnitrostátním soudním orgánem podléhá jedině přezkumům vyplývajícím z vnitrostátních opravných prostředků, které jsou k dispozici proti rozhodnutím tohoto orgánu.
- 53 Argumenty vznesené žalobkyní na podporu jejího prvního žalobního důvodu musí být proto odmítnuty v plném rozsahu jako nerelevantní, jelikož tím, že napadají obsah napadeného rozhodnutí, předpokládají zpochybnění Soudem posouzení, které provedl juge des libertés v rámci čl. 20 odst. 8 nařízení č. 1/2003, týkající se

dostatečné povahy informací, které mu předložila Komise za účelem získání povolení požadovaného na základě čl. 20 odst. 7 nařízení. Soud totiž nemá příslušnost přezkoumávat, jak vnitrostátní soud, ke kterému byla podána žádost podle tohoto ustanovení, splní úkol, který mu byl svěřen čl. 20 odst. 8.

54 Krom toho je třeba připomenout, že legalita aktu musí být posuzována podle právních a skutkových okolností, které existovaly v době, kdy byl tento akt přijat (rozsudky Soudního dvora ze dne 7. února 1979, *Francie v. Komise*, 15/76 a 16/76, *Recueil*, s. 321, bod 7, a *Soudu* ze dne 15. července 2004, *Valenzuela Marzo v. Komise*, T-384/02, *Sb. VS*, s. I-A-235 a II-1035, bod 98). Způsob použití rozhodnutí nařizujícího kontrolu nebo posouzení poznatků v něm obsažených, které bylo provedeno vnitrostátním soudem v rámci žádosti podané Komisí na základě čl. 20 odst. 7 nařízení č. 1/2003, nemá proto vliv na legalitu rozhodnutí nařizujícího kontrolu.

55 V rámci tohoto žalobního důvodu je tedy skutečnost, zda jsou argumenty žalobkyně uplatňující nesplnění povinnosti loajální spolupráce ze strany Komise opodstatněné, třeba posoudit pouze s ohledem na prvky vyžadované čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 tak, jak je vykládán judikaturou.

56 V tomto ohledu čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 vymezuje podstatné náležitosti, které musí obsahovat rozhodnutí nařizující kontrolu, tím, že Komisi ukládá povinnost stanovit předmět a účel nařízené kontroly, datum, kdy má kontrola začít, a uvést sankce podle článků 23 a 24 uvedeného nařízení a právo na přezkum takového rozhodnutí Soudním dvorem.

57 Cílem odůvodnění rozhodnutí nařizujících kontrolu je tak prokázat, že zamýšlená kontrola v dotyčných podnicích je odůvodněná, ale i umožnit jim uvědomit si rozsah jejich povinnosti spolupráce při zachování práv obhajoby těchto podniků (viz ohledně nařízení č. 17 rozsudky Soudního dvora ze dne 21. září 1989, Hoechst v. Komise, 46/87 a 227/88, Recueil, s. I-2859, bod 29, a výše v bodě 29 uvedený rozsudek Roquette Frères, bod 47).

58 Požadavek, aby Komise uváděla předmět a účel kontroly, představuje totiž základní záruku práv obhajoby dotyčných podniků, a v důsledku toho nemůže být rozsah povinnosti uvést odůvodnění u rozhodnutí nařizujících kontrolu omezen v závislosti na úvahách o účinnosti šetření. I když je v tomto ohledu pravda, že Komise nemá povinnost sdělovat adresátovi takového rozhodnutí všechny informace, které má k dispozici o domnělých protiprávních jednáních, ani přesně vymezit relevantní trh, ani provést přesnou právní kvalifikaci těchto protiprávních jednání, ani uvést dobu během níž k těmto protiprávním jednáním docházelo, musí naopak co nejpřesněji uvést předpoklady, které zamýšlí ověřit, tedy to, co je předmětem šetření, a skutečnosti, kterých se má kontrola týkat (viz ohledně nařízení č. 17 rozsudky Soudního dvora ze dne 17. října 1989, Dow Benelux v. Komise, 85/87, Recueil, s. 3137, bod 10; výše v bodě 57 uvedený rozsudek Hoechst v. Komise, bod 41, a výše v bodě 29 uvedený rozsudek Roquette Frères, bod 48).

59 Za tímto účelem má Komise rovněž povinnost uvést v rozhodnutí nařizujícím kontrolu podstatné charakteristické rysy předpokládaného protiprávního jednání tak, že uvede domnělý relevantní trh a povahu domnělých omezení hospodářské soutěže, vysvětlí způsob, jakým se podnik, na který se kontrola vztahuje, údajně účastnil protiprávního jednání, a uvede předmět šetření a skutečnosti, které mají být ověřeny, jakož i pravomoci svěřené vyšetřovatelům Společenství (viz ohledně nařízení č. 17 rozsudky Soudního dvora ze dne 26. června 1980, National Panasonic v. Komise, 136/79, Recueil, s. 2033, bod 26, a výše v bodě 29 uvedený rozsudek Roquette Frères, body 81, 83 a 99).

60 Za účelem zjištění, zda je kontrola odůvodněná, má Komise povinnost v rozhodnutí nařizujícím kontrolu podrobně uvést, že má k dispozici poznatky a závažné indicie hmotného charakteru, na jejichž základě má podezření, že podnik, na který se vztahuje kontrola, se dopustil protiprávního jednání (viz ohledně nařízení č. 17 výše v bodě 29 uvedený rozsudek *Roquette Frères*, body 55, 61 a 99).

61 V projednávaném případě je nutno konstatovat, že ačkoli je napadené rozhodnutí, jehož znění je uvedeno výše v bodech 15 až 17, sepsáno obecně, obsahuje nicméně podstatné náležitosti vyžadované v čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 a v judikatuře. Uvádí předmět a účel kontroly tím, že popisuje charakteristické rysy domnělého protiprávního jednání, označuje domnělý relevantní trh – přístup k vysokorychlostnímu internetu pro bytové stanice ve Francii – povahu domnělých omezení hospodářské soutěže ze strany žalobkyně – uplatňování tarifů, které jsou v rozporu s článkem 82 ES – vysvětluje způsob, jakým se žalobkyně údajně dopustila protiprávního jednání – byla jeho původcem – to, co je předmětem šetření, a skutečnosti, kterých se má týkat kontrola – informace týkající se tohoto uplatňování tarifů, zejména skutečnosti umožňující zjistit výši pokrytí nákladů žalobkyně a týkající se strategie oddělení a vytlačení soutěžitelů, jež mohly být sděleny pouze několika zaměstnancům France Télécom nebo žalobkyně, které mají být hledány ve všech prostorách podniku, v účetních knihách a ostatních obchodních záznamech a případně ústně – pravomoci svěřené vyšetřovatelům Společenství, datum zahájení kontroly – dne 2. června 2004 – sankce podle článků 23 a 24 nařízení č. 1/2003 a možnost přezkumu rozhodnutí Soudem.

62 Pokud jde o odůvodněnost kontroly, z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise měla ve svém spise k dispozici poznatky a závažné indicie, na jejichž základě podezírá žalobkyni z porušení pravidel hospodářské soutěže. Komise tak zejména zmiňuje, že obdržela informace upozorňující na to, že žalobkyně uplatňuje tarify přístupu k internetu prostřednictvím ADSL pro širokou veřejnost ve Francii, z nichž

některé nepokrývají proměnlivé náklady a další se pohybují pod celkovými náklady, které tvoří plán, z něhož vyplývá úmysl vytlačení soutěžitelů a které by mohly porušovat článek 82 ES. Krom toho uvádí, že analýza provedená na základě předpokládaných údajů skutečně prokázala, že některé nabídky žalobkyně obsažené v napadeném rozhodnutí nepokrývají ani její proměnlivé ani celkové náklady.

63 V rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, neumožňuje ani řízení probíhající před Conseil de la concurrence, ani rozhodnutí Conseil de la concurrence, ani příkazy obsažené v rozhodnutí ze dne 16. července 2003 zastávat názor, že kontrola, o které bylo rozhodnuto v projednávaném případě, není odůvodněná.

64 Ačkoli Conseil de la concurrence ve svém rozhodnutí ze dne 11. května 2004 tvrdí, že „se jeví, že ani odvětví ani podniky, které jej tvoří, neutrpěly v důsledku uplatňování tarifů společností Wanadoo bezprostřední a závažnou újmu“, domnívá se nicméně, jak to zdůraznila žalobkyně, že „nelze vyloučit, že některá uplatňování tarifů společností Wanadoo spadají do oblasti působnosti [...] článku 82 [ES], jelikož ovlivňují podstatnou část vnitrostátního území“. V tomto rozhodnutí rovněž uvedl, že žalobkyně má dominantní postavení na relevantním trhu; že některé případy zisků uvedené žalobkyní se zdály být „málo pravděpodobné“; že se zdálo, že žalobkyně poskytovala nabídky „eXtense 128k/20h Fidélité“ a „eXtense 512k/5Go Fidélité“ pod proměnlivými náklady, což podle tohoto rozhodnutí představuje silnou domněnku predace podle judikatury Společenství, a že v určitých případech nemohly nabídky „eXtense 128k/20h“, „eXtense 512k/5Go Fidélité“ a „eXtense 512k Fidélité“ pokrýt své celkové náklady.

65 Skutečnost, že se jedná o rozhodnutí o zamítnutí požadovaných předběžných opatření, je bez významu, jelikož Conseil de la concurrence odůvodnil toto zamítnutí neexistencí závažné a bezprostřední újmy pro odvětví nebo podniky určitého odvětví a neexistencí bezprostřední újmy pro spotřebitele, jinými slovy nedostatkem naléhavosti, a nikoli nedostatkem zjevné opodstatněnosti stížnosti, která mu byla podána.

- 66 Z napadeného rozhodnutí krom toho vyplývá, že navzdory příkazům obsaženým v rozhodnutí ze dne 16. července 2003 Komise obdržela informace uvádějící, že je žalobkyně pravděpodobně nesplnila. Žalobkyně navíc neprokázala, že skutečnosti a závažné indicie, na něž Komise poukázala v napadeném rozhodnutí, nemohly odůvodnit provedení kontroly. Nebylo tedy prokázáno, že kontrola je neodůvodněná.
- 67 Konečně je nesporné, že žalobkyně o probíhajícím řízení u Conseil de la concurrence, o rozhodnutí Conseil de la concurrence a o příkazech obsažených v rozhodnutí ze dne 16. července 2003 věděla. Okolnost, že tyto skutečnosti nebyly zmíněny v napadeném rozhodnutí, proto nemohla zasáhnout do práv obhajoby nebo jí zabránit v tom, aby si uvědomila rozsah své povinnosti spolupráce s Komisí při kontrole.
- 68 S přihlédnutím ke všemu předcházejícímu je třeba konstatovat, že povinnosti uložené Komisi v čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 byly dodrženy, a že tedy první část prvního žalobního důvodu nemůže být přijata.

K druhé části vycházející z porušení rozdělení pravomocí a povinnosti loajální spolupráce s vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž, které jsou stanoveny nařízením č. 1/2003

— Argumenty účastnic řízení

- 69 Žalobkyně uplatňuje, že Komise porušila rozdělení pravomocí stanovené v nařízení č. 1/2003 a v jeho prováděcích předpisech, a nesplnila svou povinnost loajální spolupráce s vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž podle čl. 11 odst. 1 nařízení č. 1/2003 a článku 10 ES.

- 70 Nařízení č. 1/2003 decentralizovalo právo hospodářské soutěže Společenství jednak na základě zásady subsidiarity uvedené v nařízení č. 1/2003 a jednak na základě zásady spolupráce mezi orgány pověřenými uplatňováním práva hospodářské soutěže Společenství. Za tímto účelem nařízení č. 1/2003 zavedlo evropskou síť hospodářské soutěže a systém pravomocí a spolupráce mezi členy této sítě. Tato zásada spolupráce je uvedena zejména v čl. 11 odst. 1 nařízení č. 1/2003, v oznámení Komise o spolupráci v rámci sítě orgánů pro hospodářskou soutěž (*neoficiální překlad*) (Úř. věst. 2004, C 101, s. 43, dále jen „oznámení“) a ve společném prohlášení Rady a Komise ze dne 10. prosince 2002 k fungování sítě orgánů pro hospodářskou soutěž (prohlášení zapsané do protokolu ze schůze Rady k přijetí nařízení č. 1/2003, dokument č. 15435/02 ADD 1, dále jen „společné prohlášení“).
- 71 Na základě těchto dvou zásad vymezila Komise v oznámení pravidla pro rozdělování případů mezi členy sítě. Tato pravidla byla napadeným rozhodnutím porušena. Zprvce byl podle oznámení vhodnějším orgánem k projednání dotyčného případu Conseil de la concurrence, a nikoli Komise. Kontrola proto nemohla vést k upuštění od projednání věci a novému přidělení věci Komisi, v důsledku čehož nařízená kontrola nebyla legitimní. Zadruhé byl přímý zákrok ze strany Komise neodůvodněný, jelikož pravomoc provést kontrolu měl Conseil de la concurrence a Komise po něm mohla požadovat, aby ji využil. Zatřetí, i kdyby mělo být napadené rozhodnutí považováno za legitimní, měla Komise použít čl. 22 odst. 2 nařízení č. 1/2003, a v důsledku toho nechat Conseil de la concurrence provést kontrolu a delegovat na něj všechny příslušné úkoly.
- 72 Komise zastává ve své odpovědi názor, že tato část, která se týká porušení pravidla rozdělení pravomocí vyplývajícího z nařízení č. 1/2003, je nepřípustná, jelikož v ní není konkretizován žalobní důvod směřující ke zrušení. Není tak uplatňováno žádné konkrétní ustanovení nařízení. Smlouva o ES a nařízení č. 1/2003 totiž založily paralelní pravomocí pro použití článků 81 ES a 82 ES. Společné prohlášení

a oznámení obsahují pouze údaje o způsobu, jakým orgány, které jsou součástí sítě, mohou koordinovat své činnosti, a zachovávají pravomoc Komise zasáhnout v každém stupni proti každému protiprávnímu jednání porušujícím články 81 ES a 82 ES.

73 Pokud jde nejprve o zásadu subsidiarity, nařízení č. 1/2003 uvádí pouze to, že jeho přijetí nejde nad rámec toho, co je nezbytné pro umožnění účinného používání pravidel Smlouvy, aniž by však bylo zasaženo do pravomoci Komise provádět šetření. Dále, jelikož má Komise pravomoc uplatňovat v jednotlivých případech Smlouvu o ES přímo, nemůže být zásada subsidiarity vykládána tak, že ji této pravomoci zbaví. Konečně dovolávání se této zásady je neopodstatněné, neboť zákrok ze strany Komise se omezil na předběžnou fázi šetření před tím, než Komise rozhodla o případné vhodnosti zahájit řízení.

74 Oznámení nemá krom toho závazné právní účinky a navíc je výklad kritérií pro přidělování případů, provedený žalobkyní, nesprávný. Komise má totiž stále volnost rozhodnout se v každém okamžiku, že určitý případ projedná. Komise pro úplnost dodává, že jednak určité skutečnosti projednávaného případu mluví ve prospěch projednání věci samé jejími útvary, a že jednak její rozhodnutí provést kontrolu a projednat meritum věci, byla předmětem spolupráce s francouzskými orgány. Legalita napadeného rozhodnutí každopádně nezávisí na otázce, zda toto rozhodnutí bylo předmětem předchozích debat a úzké spolupráce s vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž, jelikož jedinou povinností Komise v tomto ohledu je povinnost stanovená v poslední větě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, jejíž porušení však žalobkyně neuplatňuje.

75 Konečně čl. 22 odst. 2 nařízení č. 1/2003 nemá vliv na legalitu napadeného rozhodnutí. Nařízení totiž neukládá Komisi povinnost delegovat některé úkoly na vnitrostátní orgány.

- 76 Komise dospěla na základě výše uvedeného k závěru, že neporušila žádnou povinnost spolupráce s francouzskými orgány pro hospodářskou soutěž.

— Závěry Soudu

- 77 Úvodem je třeba odmítnout argument Komise, podle kterého je první část týkající se porušení pravidla rozdělení pravomocí, které vyplývá z nařízení č. 1/2003, nepřipustná. Neuvedení konkrétního ustanovení nařízení, které se vztahuje k tomuto bodu, totiž není takové povahy, aby učinilo tuto část argumentace žalobkyně nepřipustnou, jelikož žalobkyně v podstatě uplatňuje, že porušen je systém rozdělení pravomocí plynoucí z nařízení č. 1/2003, a jelikož otázka účinnosti tohoto systému je jedním ze základů její argumentace.
- 78 Je tedy třeba posoudit, zda Komise napadeným rozhodnutím porušila rozdělení pravomocí nebo povinnost loajálně spolupracovat s vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž, které vyplývají ze zásady subsidiarity, z čl. 11 odst. 1 nařízení č. 1/2003, z oznámení, ze společného prohlášení a z čl. 22 odst. 2 nařízení č. 1/2003.
- 79 Pokud se jedná v první řadě o rozdělení pravomocí mezi Komisí a vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž, je si třeba všimnout, že nařízení č. 1/2003 ukončilo předchozí centralizovaný režim a vytvořilo v souladu se zásadou subsidiarity větší propojení vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž, kterým svěřilo oprávnění provádět za tímto účelem právo hospodářské soutěže Společenství. Nicméně, systematika nařízení je založena na úzké spolupráci, jež má být rozvíjena mezi Komisí a orgány pro hospodářskou soutěž členských států, které jsou součástí sítě, přičemž Komise je pověřena určováním konkrétních pravidel této spolupráce. Uvedené nařízení krom toho nezpochybňuje všeobecnou pravomoc přiznanou

Komisi judikaturou (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. prosince 2000, Masterfoods, C-344/98, Recueil, s. I-11369, body 46 a 48). Tomuto orgánu je totiž svěřena, na základě nařízení č. 1/2003, velmi široká vyšetřovací pravomoc a je každopádně oprávněn rozhodnout o zahájení řízení o protiprávním jednání, což s sebou nese i skutečnost, že orgány pro hospodářskou soutěž členských států upustí od projednání věci. Ponechává si tedy rozhodující úlohu při vyšetřování protiprávních jednání.

80 Žalobkyně se v důsledku toho dopouští chybného výkladu spolupráce mezi Komisí a orgány pro hospodářskou soutěž členských států, zavedené nařízením č. 1/2003. Žádné ustanovení nařízení neobsahuje takové pravidlo rozdělení pravomocí, kterého se dovolává žalobkyně, na jehož základě není Komise oprávněna provést kontrolu, pokud již stejnou věc projednává vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž. Článek 11 odst. 6 nařízení č. 1/2003 naopak stanoví, že Komise si ponechává s výhradou pouhé konzultace dotčeného vnitrostátního orgánu možnost zahájit řízení za účelem přijetí rozhodnutí, i když se daným případem zabývá již vnitrostátní orgán.

81 Proto musí mít Komise *a fortiori* pravomoc provést takovou kontrolu, jaká byla nařízena v projednávaném případě. Rozhodnutí nařizující kontrolu totiž představuje pouze přípravný akt pro jednání ve věci samé, který nezahrnuje formální zahájení řízení ve smyslu čl. 11 odst. 6 nařízení č. 1/2003, jelikož takové rozhodnutí o kontrole samo o sobě nevyjadřuje vůli Komise přijmout rozhodnutí ve věci samé (viz v tomto smyslu ohledně nařízení č. 17 rozsudek Soudního dvora ze dne 6. února 1973, Brasserie de Haecht, 48/72, Recueil, s. 77, bod 16). Bod odůvodnění 24 nařízení č. 1/2003 ostatně stanoví, že Komise by měla být zmocněna provádět kontroly, které jsou nezbytné ke zjištění protiprávních jednání porušujících článek 82 ES, a čl. 20 odst. 1 uvedeného nařízení výslovně stanoví, že za účelem plnění povinností svěřených jí tímto nařízením může Komise provádět veškeré nezbytné kontroly.

- 82 Z toho vyplývá, že nařízení č. 1/2003 nezakládá takový systém rozdělení pravomocí, jaký uplatňuje žalobkyně. Argument, který se opírá o jeho porušení, proto nemůže být přijat.
- 83 Pokud jde zadruhé o oznámení, které podle žalobkyně rovněž rozděluje pravomoc mezi Komisi a vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž, a které bylo v projednávaném případě porušeno, je jednak třeba poukázat na to, že jeho bod 4 upřesňuje, že konzultace a výměny informací v rámci sítě jsou záležitostmi mezi orgány jednajícími ve veřejném zájmu, a že podle bodu 31 toto oznámení nesvěřuje dotčeným podnikům individuální právo na to, aby byl jejich případ projednán daným orgánem. Žalobkyně proto není oprávněna tvrdit, že na základě tohoto oznámení může dotčený případ projednat pouze Conseil de la concurrence.
- 84 Dále pak je nutno konstatovat, že argumentace žalobkyně odporuje samotnému znění oznámení. Bod 8 tohoto oznámení, na který žalobkyně odkazuje, skutečně stanoví podmínky, za kterých může být určitý orgán považován za vhodný k projednání věci. Použití slovesa „moci“ však naznačuje, že se jedná o pouhou možnost rozdělení povinností, kterou však nelze považovat za povinnost Komise, aby určitý případ neprojednala nebo nevyšetřila, pokud jsou podmínky uvedené v bodu 8 splněny. Krom toho si na základě bodu 5 oznámení ponechává každý člen sítě veškerou volnost, aby rozhodl, zda bude, nebo nebude šetřit určitý případ, a bod 55 stanoví v souladu čl. 11 odst. 6 nařízení č. 1/2003, že Komise každopádně může převzít věc, kterou projednává vnitrostátní orgán. Komise tedy musí mít rovněž pravomoc kontrolu provést. Proto není argumentace žalobkyně vycházející z oznámení opodstatněná.
- 85 Zatřetí, pokud jde o společné prohlášení, jeho bod 3 uvádí, že má politickou povahu a nezakládá ani práva ani povinnosti. Žalobkyně tedy není oprávněna dovolávat se tohoto dokumentu pro účely zrušení aktu práva Společenství nepříznivě zasahujícího do jejího právního postavení. Bod 22 společného prohlášení v každém případě

stanoví, že Komise může projednat určitý případ, i když se jím již daný vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž zabývá, za podmínky, že mu, jakož i ostatním členům sítě vysvětlí důvody, které ji vedou k použití čl. 11 odst. 6 nařízení č. 1/2003. Přitom výše bylo uvedeno, že napadené rozhodnutí nebylo přijato podle čl. 11 odst. 6 nařízení č. 1/2003, a že tedy Komise musí být v projednávaném případě považována za orgán oprávněný provést kontrolu.

⁸⁶ Pokud jde začtvrté o povinnost loajální spolupráce s vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž podle čl. 11 odst. 1 nařízení č. 1/2003 a článku 10 ES, postačí konstatovat, že dané ustanovení nařízení č. 1/2003 obsahuje obecné pravidlo, podle kterého má Komise a vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž povinnost úzce spolupracovat, avšak neukládá Komisi povinnost vzdát se provedení kontroly ve věci, kterou současně projednává vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž. Z ustanovení analyzovaných výše a zejména z čl. 11 odst. 6 nařízení č. 1/2003 naopak vyplývá, že zásada spolupráce v sobě zahrnuje skutečnost, že Komise a orgány pro hospodářskou soutěž mohou, alespoň v předběžných stádiích případů, které projednávají, pracovat souběžně. Krom toho žalobkyně nepochybně, že Komise byla před přijetím napadeného rozhodnutí skutečně v kontaktu s dotýčným vnitrostátním orgánem. Pokud jde o článek 10 ES, spokojuje se žalobkyně s uplatněním jeho porušení, aniž by toto tvrzení podepřela jinak než odkazem na čl. 11 odst. 1 nařízení č. 1/2003. Z toho plyne, že tvrzené porušení těchto článků není prokázáno.

⁸⁷ Zapáté, argument vycházející z čl. 22 odst. 2 nařízení č. 1/2003 je neúčinný. Toto ustanovení se totiž omezuje na stanovení možnosti pro Komisi delegovat část svých povinností na vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž, aniž by jí v tomto ohledu ukládalo nějakou povinnost.

⁸⁸ Konečně zašesté, pokud se jedná o argument vycházející ze zásady subsidiarity upravené v článku 5 druhém pododstavci ES, je třeba připomenout, že v oblastech, které nespadají do jeho výlučné pravomoci, Společenství vyvíjí v souladu s touto

zásadou činnost pouze tehdy a do té míry, pokud sledovaných cílů nemůže být dosaženo uspokojivě na úrovni členských států, a proto, z důvodu jejich rozsahu či účinků, jich může být lépe dosaženo na úrovni Společenství.

89 V projednávaném případě se odkaz na zásadu subsidiarity v nařízení č. 1/2003 omezuje pouze na uvedení, že nařízení č. 1/2003 bylo přijato v souladu s touto zásadou. Protokol o používání zásad subsidiarity a proporcionality, připojený ke Smlouvě o ES, krom toho upřesňuje ve svém třetím odstavci, že zásada subsidiarity nezpochybňuje pravomoci svěřené Smlouvou Evropskému společenství, jak jsou vykládány Soudním dvorem (rozsudek Soudního dvora ze dne 12. července 2005, *Alliance for Natural Health* a další, C-154/04 a C-155/04, Sb. rozh. s. I-6451, bod 102). Tato zásada tak nezpochybňuje pravomoci svěřené Smlouvou o ES Komisi, mezi nimiž figuruje používání pravidel hospodářské soutěže, a zejména právo na provedení kontrol za účelem posouzení skutečné existence domnělých protiprávních jednání. Mimoto, a v každém případě, jak již bylo poukázáno, je dotčená činnost Komise činností předběžnou, která neznamená formální zahájení řízení ve smyslu čl. 11 odst. 6 nařízení č. 1/2003. Výsledkem přijetí napadeného rozhodnutí tedy nebylo zbavení Conseil de la concurrence projednání případu. Proto není prokázáno, že zásada subsidiarity byla porušena.

90 Z předchozího vyplývá, že žalobkyně neprokázala, že Komise porušila pravidlo rozdělení pravomoci, které jí zabraňovalo provést předmětnou kontrolu, že nesplnila svou povinnost loajální spolupráce s vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž tak, jak byla zavedena zejména nařízením č. 1/2003, nebo že porušila zásadu proporcionality. Druhá část prvního žalobního důvodu proto není opodstatněná.

91 Z tohoto důvodu je třeba zamítnout první žalobní důvod v plném rozsahu.

K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti Komise přezkoumat pečlivě a nestranně všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu

Argumenty účastnic řízení

- 92 Žalobkyně uplatňuje, že Komise je podle judikatury v případě, kdy má posuzovací pravomoc, povinna dodržovat záruky přiznané právním řádem Společenství, mezi kterými figuruje zejména povinnost přezkoumat pečlivě a nestranně všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu. Komise tuto povinnost v projednávané věci porušila, jelikož před rozhodnutím o provedení kontroly nezohlednila skutečnost, že nabídkami zavedenými žalobkyní v lednu a v únoru 2004 se již zabýval Conseil de la concurrence, který konstatoval, že kvalifikace predace je vysoce nepravděpodobná. Žalobkyně se domnívá, že ačkoli lze připustit, že Komise posoudí strukturu a vývoj francouzského trhu služeb přístupu k vysokorychlostnímu internetu odlišně než Conseil de la concurrence, měla nicméně srovnat informace, které má k dispozici, s informacemi obsaženými v rozhodnutí Conseil de la concurrence. Existence rozhodnutí Conseil de la concurrence přitom nebyla ani zmíněna. Toto porušení bylo spojeno se zjevně nesprávným posouzením a stalo se závažnějším kvůli kontaktům Komise s referentem Conseil de la concurrence a s AOL. Pečlivý a nestranný přezkum měl spočívat ve vysvětlení, proč bylo provedení kontroly navzdory rozhodnutí Conseil de la concurrence nadále nezbytné.

- 93 Komise se ve své odpovědi domnívá, že tento žalobní důvod musí být zamítnut. Všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu, zejména rozhodnutí Conseil de la concurrence a své vlastní rozhodnutí ze dne 16. července 2003 posoudila pečlivě a nestranně. Nevytvořila si neměnný názor na existenci protiprávního jednání, měla však podezření vycházející z informací, které obdržela zejména ze strany několika konkurenčních operátorů žalobkyně. Rozhodnutí Conseil de la concurrence jí samotné krom toho poskytlo dostatečné údaje

o pravděpodobné existenci protiprávního jednání. Konečně měla Komise, kromě tohoto rozhodnutí a schůzek s referentem Conseil de la concurrence, rovněž několik schůzek s úředníkem Conseil de la concurrence, odpovědným za kontakty s Komisí.

Závěry Soudu

⁹⁴ Mezi záruky ve správních řízeních, přiznané právním řádem Společenství, patří zejména zásada řádné správy spojená s povinností příslušného orgánu pečlivě a nestranně přezkoumat všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu (rozsudek Soudu ze dne 30. září 2003, *Atlantic Container Line a další v. Komise*, T-191/98, T-212/98 až T-214/98, Recueil, s. II-3275, bod 404).

⁹⁵ Podstatou výtky žalobkyně vůči Komisi je v projednávaném případě skutečnost, že tuto povinnost Komise porušila tím, že nezohlednila rozhodnutí Conseil de la concurrence a nesrovnala obsah tohoto rozhodnutí s informacemi, které měla k dispozici. Svými kontakty s referentem Conseil de la concurrence příslušným v dané věci a s AOL, která je konkurentem žalobkyně, Komise zvýšila závažnost porušení uvedené povinnosti.

⁹⁶ Tato argumentace nemůže být přijata.

⁹⁷ Především skutečnost, že rozhodnutí Conseil de la concurrence není zmíněno v napadeném rozhodnutí, nepostačuje k závěru, že jej Komise nevzala v úvahu. Kontakty Komise s referentem Conseil de la concurrence, bez ohledu na úlohu,

kteřou hrál tento referent v procesu vypracování a přijetí rozhodnutí Conseil de la concurrence, naopak spíše naznačují, že Komise byla o něm nebo alespoň o jeho bezprostředním přijetí, jakož i o řízení, které probíhalo před Conseil de la concurrence, dobře informovaná, když přijímala napadené rozhodnutí.

98 Řada skutečností, na které Conseil de la concurrence poukázal ve svém rozhodnutí, jež jsou uvedeny výše v bodech 64 a 65, a bez ohledu na jejich posouzení při analýze věci samé, svědčí ve prospěch rozhodnutí nařizujícího kontrolu. Nelze proto ani dospět k závěru, že Komise toto rozhodnutí skutečně nezohlednila, ani se domnívat, že Komise měla vysvětlit, proč byla nařízená kontrola navzdory tomuto rozhodnutí Conseil de la concurrence i nadále nezbytná.

99 Z toho vyplývá, že se nelze domnívat, že Komise nepřezkoumala pečlivě a nestranně všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu nebo že se při analýze těchto skutečností dopustila zjevně nesprávného posouzení. Jelikož kontakty Komise s referentem Conseil de la concurrence a AOL nemohou zpochybnit toto posouzení, nebylo shledáno jakékoliv nesplnění povinnosti Komise pečlivě a nestranně přezkoumat všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu.

100 S ohledem na výše uvedené je namístě druhý žalobní důvod zamítnout.

K třetímu žalobnímu důvodu, který vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění

Argumenty účastnic řízení

101 Žalobkyně uplatňuje, že na základě článku 253 ES má Komise povinnost odůvodňovat svá rozhodnutí. Podle ustálené judikatury musejí z odůvodnění jasně

a jednoznačně vyplývat její úvahy, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření a Soud mohl vykonávat svůj přezkum legality dotčeného opatření.

102 Napadené rozhodnutí je přitom nedostatečně odůvodněné. Neobsahuje úvahy, které umožňují nezohlednit existenci vnitrostátního řízení týkajícího se stejných skutečností, nepřihlédnout ke zjištěním Conseil de la concurrence, nebo se domnívat, že kontrola je nezbytná a přiměřená. Krom toho neodůvodňuje závěr, podle kterého rozhodnutí Conseil de la concurrence nezavázalo nařízenou kontrolu jejího nezbytného a přiměřeného charakteru, nezmiňuje existenci tohoto rozhodnutí a odporuje mu v podstatných skutkových okolnostech. Žalobkyni je tedy znemožněno pochopit odůvodnění tak závažného opatření, jakým je dotčená kontrola. Komise tak porušila svou povinnost uvést odůvodnění a napadené rozhodnutí musí být zrušeno.

103 Komise ve své odpovědi uvádí, že mezi prvky stanovenými v čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003, které musí obsahovat odůvodnění rozhodnutí nařizujícího kontrolu, patří předmět a účel kontroly. Uvedené odůvodnění navíc splňuje požadavky na odůvodnění stanovené judikaturou k čl. 14 odst. 3 nařízení č. 17, které má stejné znění jako čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003. Komise zejména nebyla povinna kvalifikovat protiprávní jednání ani odůvodnit své rozhodnutí ve vztahu k souhrnu skutkových okolností, jež mohou vyplývat z rozhodnutí vnitrostátního orgánu, které se týká předběžných opatření. Stejně tak skutková posouzení poznatků, které má k dispozici, netvoří součást náležitostí odůvodnění, které byla Komise povinna sdělit adresátovi rozhodnutí nařizujícího kontrolu. Skutečnost, že nebylo zmíněno rozhodnutí Conseil de la concurrence, je bez významu, neboť nebrání možnosti žalobkyně porozumět napadenému rozhodnutí, ani jejím důvodům obhajoby, ani přezkumu prováděnému Soudem.

104 V poslední řadě nemůže být Komise povinna konkrétně odůvodňovat své posouzení vhodnosti vést šetření nebo způsob, jakým se v konkrétní věci dělí o povinnosti s vnitrostátními orgány.

Závěry Soudu

- 105 Účelem povinnosti uvést odůvodnění individuálního rozhodnutí, která obecně vyplývá z článku 253 ES, je umožnit soudu Společenství vykonávat přezkum legality rozhodnutí a dostatečně informovat zúčastněnou osobu, aby poznala, zda je rozhodnutí opodstatněné nebo zda je případně stížené vadou, která umožňuje napadnout jeho platnost, přičemž je upřesněno, že rozsah této povinnosti závisí na povaze dotčeného aktu a na kontextu, v němž byl přijat (rozsudky Soudního dvora ze dne 25. října 1984, *Instituut Electronenmicroscopie*, 185/83, Recueil, s. 3623, bod 38, a Soudu ze dne 15. června 2005, *Corsica Ferries France v. Komise*, T-349/03, Sb. rozh. s. II-2197, body 62 a 63).
- 106 Pokud jde o rozhodnutí Komise nařizující kontrolu, je třeba připomenout, že čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 vymezuje podstatné náležitosti, které musí takové rozhodnutí ve svém odůvodnění obsahovat. Přitom bylo v bodu 68 uvedeném výše shledáno, že porušení tohoto článku není prokázáno, jelikož Komise zejména neměla povinnost odůvodnit své rozhodnutí o provedení nařízené kontroly s ohledem na skutečnosti uvedené žalobkyní.
- 107 Z toho vyplývá, že žalobní důvod týkající se nedostatečného odůvodnění musí být zamítnut.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady proporcionality

Argumenty účastnic řízení

- 108 Žalobkyně uplatňuje, že podle judikatury musí být vyšetřovací opatření, o kterých rozhodla Komise, přiměřené a nezbytné k dosažení sledovaného cíle. Za před-

pokladu, že cílem sledovaným Komisí bylo ověřit, zda deset nabídek, které společnost Wanadoo zavedla v lednu a v únoru 2004, představovalo uplatňování predátorských cen, které zakazuje článek 82 ES, nebylo využití kontrolní pravomoci svěřené Komisi čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 přiměřené. Velké množství informací ohledně zisků a nákladů vztahujících se k dotyčným nabídkám již shromáždil Conseil de la concurrence a u žádné informace nehrozilo, že bude zničena nebo utajena. Tyto informace mohly být navíc získány pomocí méně omezujících prostředků, než je kontrola.

109 Kontradiktorní řízení již krom toho prokázalo, že náhrada ztrát společností Wanadoo, a tudíž existence uplatňování domnělých predátorských cen a jejich účinku vyloučení soutěžitelů je velmi nepravděpodobná. Za těchto podmínek byla kvalifikace dotčených skutečností podle článku 82 ES neurčitá a kontrola nebyla nezbytná či přiměřená svému cíli, kterým bylo prokázat existenci protiprávního jednání, a to i v případě, že kontrola by byla úspěšná.

110 Žalobkyně dodává, že Komise neuvádí důvody, pro které nelze ověřit číselné údaje předložené společností Wanadoo méně omezujícími opatřeními, než je kontrola, jako je například odborný posudek znalce. Pokud jde o informace týkající se případného úmyslu vyloučit soutěžitele, Komise neuvedla žádnou skutečnost, která by prokazovala, že získala informace uvádějící, že dotyčné nabídky spadají do strategie oddělení a vytlačení soutěžitelů. Žalobkyně z toho vyvozuje, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno z důvodu porušení zásady proporcionality.

111 Komise ve své odpovědi uvádí, že zásada proporcionality vyžaduje, aby akty orgánů Společenství nepřekročily meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení sledovaného cíle. Přiměřenost rozhodnutí o kontrole odvisí od závažnosti domnělého protiprávního jednání, od možnosti, že kontrola povede k získání věrohodných informací o existenci uvedeného protiprávního jednání, a od

porovnání účinnosti, kterou lze očekávat od takové kontroly, s účinností jiných vyšetřovacích opatření. Vzhledem k okolnostem projednávaného případu a zejména ke skutečnosti, že informace, které obdržel Conseil de la concurrence, byly posledně uvedeným posouzeny jako alespoň zčásti nerealistické, byla tato zásada dodržena.

- 112 Krom toho z judikatury vyplývá, že volba Komise mezi kontrolou nařízenou prostřednictvím rozhodnutí a jiným vyšetřovacím opatřením, které je méně omezující, závisí na pouhé nezbytnosti přiměřeného vyšetření projednávaného případu s ohledem na jeho zvláštnosti, avšak nevyžaduje existenci výjimečných okolností.
- 113 Komise dodává, že tvrzení žalobkyně, podle kterého Komise nemůže provést kontrolu, pokud dřívější rozhodnutí vztahující se na stejný podnik bylo přijato bez využití takového vyšetřovacího opatření, je neopodstatněné a že se omezila na nařízení kontroly v prostorách podniku.
- 114 V poslední řadě Komise uplatňuje, že si jednak může vytvořit názor na existenci případného protiprávního jednání pouze na základě důkladného šetření, a jednak že jsou argumenty předložené žalobkyní, pokud jde o meritorní posouzení domnělého protiprávního jednání, v každém případě v rozporu s judikaturou Soudního dvora a Soudu.
- 115 Napadené rozhodnutí tak směřuje pouze k tomu, aby Komisi umožnilo shromáždit skutečnosti, které jsou nezbytné k posouzení případné existence porušení Smlouvy. Z tohoto důvodu není toto rozhodnutí vůči sledovanému cíli nepřiměřené, zejména proto, že povaha domnělého protiprávního jednání zahrnujícího úmysl naznačuje, že informace, které mohou svědčit pro závažné protiprávní jednání, jsou systematicky uschovávány na utajených místech a riziko jejich zničení nebo ukrytí je značné.

- 116 Komise dospěla na základě výše uvedeného k závěru, že žalobní důvod vycházející z porušení zásady proporcionality není opodstatněný.

Závěry Soudu

- 117 Zásada proporcionality, jež je jednou z obecných právních zásad Společenství, vyžaduje, aby akty orgánů Společenství nepřekročily meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení sledovaného cíle, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi vícero přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nepříznivé následky nesmí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (rozsudky Soudního dvora ze dne 13. listopadu 1990, Fedesa a další, C-331/88, Recueil, s. I-4023, bod 13, a ze dne 14. července 2005, Nizozemsko v. Komise, C-180/00, Sb. rozh. s. I-6603, bod 103).
- 118 Dodržení zásady proporcionality v oblasti dotčené projednávaným případem předpokládá, že zamýšlená opatření nezpůsobí nepřiměřené a nepřijatelné následky vzhledem k cílům sledovaným dotčnou kontrolou (viz ohledně nařízení č. 17 výše v bodu 29 uvedený rozsudek Roquette Frères, bod 76). Volba Komise mezi kontrolou provedenou na základě pouhého zmocnění a kontrolou nařízenou rozhodnutím však nezávisí na takových okolnostech, jako je zvláštní závažnost situace, mimořádná naléhavost nebo nezbytnost absolutní mlčenlivosti, ale na nutnosti přiměřené kontroly s ohledem na zvláštní okolnosti projednávaného případu. Proto pokud je účelem rozhodnutí o kontrole pouze umožnit Komisi shromáždit nezbytné poznatky k posouzení případné existence porušení Smlouvy, takové rozhodnutí neporušuje zásadu proporcionality (viz ohledně nařízení č. 17 výše v bodě 59 uvedený rozsudek National Panasonic v. Komise, body 28 až 30, a výše v bodě 29 uvedený rozsudek Roquette Frères, bod 77).

119 V zásadě přísluší Komisi, aby posoudila, zda je určitá informace nezbytná k odhalení protiprávního jednání porušujícího pravidla hospodářské soutěže, a pokud již Komise má určité indicie nebo i důkazy o existenci určitého protiprávního jednání, může se legitimně domnívat, že je nezbytné nařídit doplňující šetření, která jí umožní lépe vymezit protiprávní jednání nebo jeho dobu trvání (viz ohledně nařízení č. 17 rozsudky Soudního dvora ze dne 18. října 1989, *Orkem v. Komise*, 374/87, Recueil, s. 3283, bod 15, a výše v bodě 29 uvedený rozsudek *Roquette Frères*, bod 78).

120 Zaprvé, v projednávaném případě napadené rozhodnutí směřuje ke shromáždění informací o cenách uplatňovaných žalobkyní za účelem posouzení případné existence porušení Smlouvy. V napadeném rozhodnutí je zajisté uvedeno, že Komise již má ohledně této existence určité informace k dispozici. Na základě judikatury má však právo pokusit se shromáždit další informace, zejména ty, které se týkají strategie oddělení a vytlačení soutěžitelů, u nichž je obtížné si představit, že je případně Komise může získat jinak než prostřednictvím kontroly. Zadruhé, vzhledem k tomu, že hledané informace obsahovaly poznatky směřující k odhalení možného úmyslu vyloučení soutěžitelů, bylo přípustné nařídit pro účely příměřeného vyšetření věci kontrolu prostřednictvím rozhodnutí, aby byla zaručena její účinnost. Zatřetí, kontrola nařízená napadeným rozhodnutím byla omezena na prostory podniku, zatímco nařízení č. 1/2003 nyní umožňuje za určitých podmínek kontrolovat i další prostory, včetně bytů některých zaměstnanců dotyčného podniku. Jelikož se s ohledem na tyto skutečnosti nejeví, že Komise v projednávané věci jednala nepřiměřeně vzhledem ke sledovanému cíli a že z tohoto důvodu porušila zásadu proporcionality, bylo nařízení kontroly prostřednictvím rozhodnutí vzhledem ke zvláštním okolnostem případu přiměřené.

121 Argumenty předložené žalobkyní nemohou tento závěr vyvrátit. Zaprvé bylo již konstatováno výše, že rozhodnutí Conseil de la concurrence nepotvrzuje stanovisko žalobkyně ohledně nejistoty existence domnělých praktik a neumožňuje tak vyloučit předpoklad vznesený Komisí v napadeném rozhodnutí, podle kterého žalobkyně patrně uplatňuje tarify v rozporu s článkem 82 ES. Případná neschopnost Komise

prokázat poté ve věci samé existenci predátorských cen na základě poznatků, které získala v rámci dotčené kontroly, je bezvýznamná, jelikož neumožňuje dospět k závěru ohledně nepřiměřenosti nařízené kontroly. Napadené rozhodnutí totiž rovněž v obecnější rovině uvádí, že Komise podezírá žalobkyni z uplatňování tarifů, které jsou v rozporu s článkem 82 ES, což je údaj sám o sobě dostačující k odůvodnění kontroly.

¹²² Zadruhé, jak vyplývá z výše uvedené judikatury, skutečnost, že Komise již měla k dispozici některé poznatky, z kterých vyplývá, že žalobkyně uplatňuje tarify v rozporu s článkem 82 ES nebo že již takové poznatky získal Conseil de la concurrence, a mohly být proto předány Komisi, není dostatečná pro závěr, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené. Judikatura totiž přiznává Komisi právo na vyhledávání dalších poznatků, i když má již k dispozici indicie o existenci protiprávního jednání.

¹²³ Zatřetí žalobkyně neopodstatněně tvrdí, že Komise neposkytla žádný údaj umožňující prokázat, že obdržela informace uvádějící, že dotčené nabídky spadají do strategie vyloučení soutěžitelů. Jednak napadené rozhodnutí výslovně uvádí, že tento předpoklad vychází z informací, které Komise obdržela, a jednak Komise nemá povinnost v takovém rozhodnutí, jako je napadené rozhodnutí, uvádět podrobně skutečnosti a indicie, ze kterých toto rozhodnutí vychází (viz v tomto smyslu ohledně nařízení č. 17 výše v bodě 29 uvedený rozsudek *Roquette Frères*, bod 62).

¹²⁴ Z výše uvedeného vyplývá, že čtvrtý žalobní důvod musí být zamítnut.

K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení

Argumenty účastnic řízení

¹²⁵ Žalobkyně uplatňuje, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, když v napadeném rozhodnutí tvrdila, že celý trh s ADSL ve Francii se tehdy pohyboval v záporných hodnotách, zatímco z rozhodnutí Conseil de la concurrence ze dne 11. května 2004, které Komise nemohla nezohlednit, vyplývalo, že řada poskytovatelů služeb přístupu k internetu byla zisková a jeden operátor potvrdil, že vykazuje kladné hodnoty. Komise tedy uvedla chybné skutečnosti týkající se základního bodu a ponechala tak bez povšimnutí důvod zákazu predátorských cen, kterým je vyloučení soutěžitelů. Napadené rozhodnutí tedy vykazuje zjevně nesprávné posouzení, a musí být v důsledku toho zrušeno.

¹²⁶ Komise ve své odpovědi uvádí, že má k dispozici informace, jež podporují tvrzení, podle kterého se celý trh s ADSL ve Francii pohybuje v záporných hodnotách, a že jí v každém případě k učinění závěru postačuje, že poznatky, které má, představují závažné indicie o možném protiprávním jednání, jež jí v projednávaném případě umožňují domnívat se, že některé z nových nabídek jsou uváděny na trh pod svými náklady.

¹²⁷ Tento žalobní důvod je však nerelevantní, neboť, i když by toto tvrzení bylo chybné, nemůže vést k protiprávnosti napadeného rozhodnutí. Ziskové rozpětí celého odvětví totiž netvoří součást relevantních kritérií pro prokázání predátorského charakteru cen podniku v dominantním postavení. Nejprve judikatura stanovila, že existence cen, které jsou nižší, než je průměr proměnlivých nákladů, umožňuje předpokládat, že uplatňování cen má vylučující charakter. Dále nemůže podle názoru zastávaného žalobkyní existovat predace, ledaže by konkurenční operátoři nesli ztráty a byli hromadně ohroženi vyloučením. Přitom nelze vyloučit použití článku 82 ES na uplatňování ceny, které se týká pouze části soutěžitelů, což

potvrzuje rozhodnutí Conseil de la concurrence. Konečně věta obsažená v rozhodnutí Conseil de la concurrence, na kterou žalobkyně odkazuje, se vztahuje pouze k části dotčených nabídek a tarifů a v každém případě, jelikož měla rozporné informace, byla Komise oprávněna posoudit věrohodnost jednotlivých svědectví, která měla k dispozici. Každopádně se jedná o otázky týkající se podstaty protiprávního jednání, na které lze odpovědět pouze ve světle důkladného šetření.

Závěry Soudu

¹²⁸ Žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, avšak na podporu svého tvrzení se omezuje na odkaz na posouzení, které vyplývá z rozhodnutí Conseil de la concurrence. Toto rozhodnutí se přitom týká pouze návrhu na předběžná opatření, a nelze proto vyloučit, že Conseil de la concurrence dospěje v důsledku meritorní analýzy skutečností vyplývajících ze spisu k jinému závěru. Krom toho se nelze domnívat, že je Komise vázána skutkovým posouzením, které provedl vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž na základě určitých poznatků, jelikož nelze vyloučit, že Komise má k dispozici jiné poznatky, které ji přivedly k odlišnému závěru, než je závěr tohoto orgánu. Z napadeného rozhodnutí ostatně vyplývá, že Komise měla k dispozici poznatky, jež byly podkladem pro její tvrzení, které zde žalobkyně napadá.

¹²⁹ Vzhledem k presumpci legality, která se týká aktů orgánů Společenství (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. června 1994, Komise v. BASF a další, C-137/92 P, Recueil, s. I-2555, bod 48), která znamená, že důkazní břemeno nese ten, kdo tvrdí, že takový akt je protiprávní, a vzhledem k tomu, že žalobkyně nepředložila konkrétní důkaz na podporu svého tvrzení, kromě odkazu na rozhodnutí, u kterého bylo výše shledáno, že z něj nelze vyvodit žádný závěr, není tvrzené zjevně nesprávné posouzení prokázáno.

130 Proto musí být pátý žalobní důvod zamítnut.

131 Z předchozího vyplývá, že žalobu je namístě zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

132 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Soudu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

Soud (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.

Legal Wiszniewska-Białecka Moavero Milanesi

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 8. března 2007.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

H. Legal